

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 3

1. FEBRUAR 1920

69. AARGANG

TALE AF PRÆS. ANTHON H. LUND.

Holdt i Tabernaklet, Salt Lake City, 21. Dec. 1919.

Det er mig en Glæde at have denne Lejlighed til at være til Stede hos Eder, mine Brødre og Sostre, i denne Konference. Det var Præs. Grants Ønske at rejse til Havaja i Løbet af Sommeren, da Templet der var færdigt til Indvielse, men det var ikke muligt at faa Billetter fra San Francisco til Honolulu.

Vi provede at faa reserverede Pladser fra Maaned til Maaned, men det blev os fortalt, at der var mange Folk paa Ventelisten, idet en stor Del af dem havde forudbestilt Billetterne til Julerejserne.

I Stedet for at tage til Honolulu sidste Sommer, besluttede vi at vente til efter Oktober Konferencen, men ikke en Gang i Løbet af Oktober Maaned var vi i Stand til at faa god Rejseplads.

Endelig, da Regeringen gav nogle af de Skibe fri, der forhen blev benyttet som Passagerskibe paa denne Tur, sikrede vi os Plads for 6 Personer. Præs. Grant inviterede Rudger Clauson, Biskop Nibley, Stephen L. Richards, Arthur Winter og mig selv til at rejse med ham over og indvie Templet i Havaja.

Vi havde et fint Vejr paa Rejsen, og det var en dejlig Tur til San Francisco og derfra til Honolulu. Vi fandt, at Stillehavet svarede til sit Navn. Da vi ankom til Honolulu, blev vi modtaget af mange af de Hellige, der gav os deres hjerteligste Velkomsthilsen, og de bærede os med Velkomstsange og dekorerede os med Kranse, samt udviste deres Glæde over at møde Præsidenten for Kirken og hans Selskab.

Det traf sig, at Præs. Grant havde Fodselsdag Dagen efter,

vi landede, og de Hellige i Honolulu forberedte en stor Fest, til hvilken de inviterede Brodrene og de Hellige. Bordene var overfyldte med alle gode Fodevarer og mange Delikatesser. Under Maaltidet blev der afsunget nogle smukke Sange, akkompagneret med Musik, og man gjorde Festligheden saa hojtidelig som muligt. Vi overværede ogsaa et stort Mode i Tabernaklet, og mange kraftige Vidnesbyrd blev baaret, og de Hellige glædede sig over at være til Stede.

Om Lordagen rejste vi til Laie, hvor vi modte den tidligere Missionspræsident, Br. Woolley, som gjorde vort Ophold saa hyggeligt som muligt, og vi ønskede alle snarest at besøge Templet. Vi fandt, at det var en enestaaende og smuk Bygning med smukke Omgivelser. Det var i Sandhed en henrivende Plads, som de Hellige kunde være bekendt at give til Herren som en Helligdom.

Paa Taksigelsesdagen modte vi i Templet, hvor vi foretog Indvielseshøjtideligheden, dog var Templet ikke stort nok til at kunne rumme alle, der ønskede at overvære Indvielsen, og derfor blev der udstedt Billetter hver Dag, der tilstedede Søkende Adgang, hvorpaa der stod skrevet, hvilket Mode Indehaveren kunde overvære, saa at alle kunde faa Lejlighed til at høre Indvielsesbonnen, Talernes Vidnesbyrd og tage Del i Indvielseshøjtideligheden. Ved denne Fremgangsmaade var der ikke een, der ikke kunde komme ind i Templet, men alle havde Lejlighed til at overvære Indvielseshøjtidelighederne. Imedens Moderne i Templet blev afholdt, havde Havaja Missionen Konference-moder, der blev afholdt i Tabernaklet, og som blev udført som sædvanligt.

Det var en Glæde at overvære Indvielseshøjtidelighederne paa Taksigelsesdagen, og det er en Tildragelse, der længe vil blive erindret af alle de Tilstedeværende, Guds Aand var der, og Bonnen blev lyttet til med den største Opmærksomhed, alle folte, at den var inspireret, og den blev besvaret med et hjerteligt Amen.

Vi var forvisset om, at Herren hørte os, og at han anerkendte sit Hus, der var indviet til hans Tjeneste, thi gennem Indvielsesdagen var Huset fyldt med en hojtidelig Aand. Der var et Sangkor, bestaaende af 12 Medlemmer, 6 fra Honolulu og 6 fra Laie. Vi kunde have fyldt Huset med Sangere alene, men dertil havde vi ikke Plads, derfor ønskede vi det lille Kor, og de sang Sangene med en Følelse, saa det var en Glæde at høre derpaa. Havajaneserne er bekendt for deres smukke Sang og Musik, og vi maa sandelig tilstaa, at vi horte nogle inspirerende Sange af de indfødte Hellige af denne Mission. Alle deres Ansigter straaledede af Glæde, naar man saa paa dem; det var dem en Glæde at tænke paa, at de havde et Tempel rejst i deres Midte, de havde længtes efter en saadan Lejlighed.

Hvem der hidtil havde ønsket at tage Del i Tempelarbejdet

og modtage Velsignelser gennem Templet, maatte rejse til Salt Lake Tempel. Det var en lang Rejse, som ikke en eneste af de fattige Hellige var i Stand til at gøre, men nu har de et Tempel i deres Midte, og de vil fryde sig ved at udføre Ordinancerne derinde.

Den følgende Tirsdag efter Indvielsen var Templet aabent, og et Antal blev døbt for deres afdøde. Der var nogle Brødre, der kunde tale havanesisk, og som forklarede enhver Ting til dem, der ikke kunde det engelske, saa at enhver kunde forstaa den fulde Mening af de givne Instruktioner.

Om Onsdagen var Templet aabnet for Begavelser og alle de Ordinancer, som Templet var opført for.

Da Præs. Joseph F. Smith var 15 Aar gammel, blev han sendt til denne Mission, hvor han arbejdede blandt Folket og bragte mange ind i Kirken. Imellem de omvendte var der en Søster, en indfodt Kvinde, som nu er over 90 Aar gammel. Hun mindedes med Glæde denne unge Mands selvopofrende Arbejde, og hun saa ham paa hans anden Mission til dette Land og var som en Moder for ham.

Da Præs. Smith var her den sidste Gang, og han saa hende komme ind i Forsamlingshuset, gik han ned fra Forhojningen og kyssede hende. Han erindrede, hvilken Sol hun havde været for ham, da han var en ung Mand og behøvede Hjælp.

Præs. Grant udtrykte sig adskillige Gange, at det var hans Hjertes Ønske, at Præs. Joseph F. Smith kunde have været til Stede ved denne Lejlighed. Han vidste, hvorledes Præs. Joseph F. Smith elskede de Hellige der, og hvorledes de Hellige af denne Mission elskede ham, og Præs. Grant mener, at det vilde have været en Krone paa Præs. Smiths Livsværk, om han kunde have været til Stede og taget Del i Indvielseshøjtideligheden, men dette blev ham ikke tilladt, idet Herren fandt det Visdom at kalde ham hjem, men de Hellige vil altid erindre ham.

Hans Arbejde paa Havaja Øerne vil altid staa som et Monument til hans Minde. Den gamle Søster kom til Tempels Indvielse, og hun ønskede at gaa igennem Templet og modtage sine Velsignelser, hvilket blev hende tilladt, og hun folte i Sandhed, at hun var i Herrens Hus. Vi var glade ved at gøre dette for hende, idet vi kendte hendes Trofasthed og alt det gode, hun havde gjort i tidligere Dage.

Jeg er glad ved, at Templet er i saa gode Hænder, som det er. Br. Waddoups, som havde Bestyrelsen af Josepa Kolonien, medens Havajaneserne levede i Rush Valley, forend de vendte hjem, og som havde gjort sig afholdt af dem, var udset til Præsident for Templet, og han blev beskikket af Præs. Grant. Han er en Mand, som de Hellige elsker, og han vil gøre det saa behageligt, som han kan, for dem, der udfører Tempelarbejdet.

Br. Duncan Mc. Allister, der er Chef Bogholder, er bekendt med Tempelarbejdet, og han har været beskæftiget med det,

siden Templet i Salt Lake City blev aabnet. Han har et godt Helbred, og han sender Hilsener til sine mange Bekendte herhjemme. Soster Sarah Cannon var med os og hjalp os i Templet om Onsdagen. Hun er vel bekendt med Arbejdet i vort Tempel, og jeg bad hende derfor om at gore mig den Tjeneste at rejse over og hjælpe Sostrene og gore dem bekendt med Arbejdet.

Templet staar paa en meget smuk Plads paa en Bjergside, hvorfra man kan se over hele Landskabet. Bag Templet er der grønklædte Bjerge, og foran er Landet mellem Templet og Havet. Paa Vejene fra Kyst til Kyst kan man hore Lyden af Brændingen, endskont Lyden ikke er tilstrækkelig til at forstyrre een, men naar man gaar til Udkanten, er det en Fornøjelse at hore Lyden.

Nedenfor Templet ligger den smukke Villaby Laie, og de nærmeste Bygninger er Kirkeskolen og Tabernaklet, der er omgivet af grønne Træer og Buske, og det er en meget smuk Plet. Der er flere Damme, hvor Vandet loper fra den ene til den anden, fra den overste til den nederste, og de loper lige fra Pladsen foran Templet ned til Gaden. Elektriske Lamper oplyser Fodstien paa hver Side af Dammene om Aftenen, og det er et meget smukt Syn. Det bedste af alt er dog det Faktum, at de Hellige nu har en Bygning, hvor de kan udføre Ordinancer for levende og dode.

De har ikke længe skrevet genealogiske Optegnelser, men det er forunderligt, at Havajaneserne kender Navnene paa deres Forfædre. Nogle af dem kan gaa mange Generationer tilbage og huske Navnene, og disse Navne er ikke saa let at huske som kristelige Navne. De er længe om, og jeg tænker, at det er meget svært for dem at lære Navnene, men de husker dem, og deres Hjerter er i Sandhed vendt til deres Fædres, og jeg er ikke i Tvivl om, at deres Fædres Hjerter er vendt til deres Born, til deres Efterkommere, idet de venter paa det Arbejde, de kan gøre for dem.

Vi glædede os over at overvære Arbejdet i Templet hver Dag, ligeledes ved Templets Aabning, og vi folte, at Herren var med os, og der var intet, der forstyrrede Fremgangsmaaden, men enhver Ting gik som et Urværk.

Efter at Templet var indviet, og Arbejdet var begyndt i Templet, aflagde nogle af vort Selskab Besog i Hildo, hvor man mødte de Hellige, der var meget glade ved at have Besog af Brodrene; de glædede sig i høj Grad over de Vidnesbyrd, der var baaret. Fra Hildo gik vi hen og besaa den store Vulkan Kilaeua, der stadig er i Udbrud, og det var et storslaet Syn at se denne Sø af Ild, Stene og smeltet Masse i Oprør og hore Eksplosionerne af Lavaen, idet den blev sendt mange Fod til Vejrs; det var et Syn, man længe kunde betragte uden at blive træt. Faa Uger i Forvejen havde Lavaen rejst sig til Krateret og flød ned over

Vulkanens Sider, men i Lobet af kort Tid faldt det 400 Fod, den samme Højde, hvori den var, da vi saa den. Det var et prægtigt Syn, et af Naturens herlige Panoramaer, og alle, der gik derop, folte sig tilfredse; det var Anstrengelsen værd.

De Hellige paa Havajas største Ø folte ligesom dem i Honolulu, og Missionærene rapporterer, at hvor som helst de gaar, er de Hellige trofaste i Evangeliet, og det er en Glæde at høre de Vidnesbyrd, disse Soskende bærer. Missionærene, eders Sønner, og ligeledes eders Dotre, udfører et udmærket Arbejde, de elsker Folkene, og Folkene elsker dem. Hvor som helst vi gik, hørte vi Ordet »Aloha«, hvilket de bruger som en Hilsen, hvilket betyder, at de holder af een, og naar de ønsker at udtrykke sig lidt mere, siger de »Aloha Nui«, hvilket betyder, at de holder meget af een. Hvor som helst vi gik omkring, mødte vi disse Hilsener, og vi folte, at de udtrykte deres Hjertes Følelser. Jeg skal ikke optage mere af eders Tid, Herren velsigne eder alle. Jeg er saa taknemmelig, at endnu et Tempel er indviet til Herren, og at det gode Arbejde gaar fremad med Hastighed, og at det ligger Folket saa meget paa Hjertet. Jeg glæder mig over, at det nye Tempel er vel besøgt af de Hellige, og jeg er glad ved, at jeg har haft Lejlighed til at rejse til disse Øer og blive bekendt med Folket for at have set det meste af disse Øer, samt for at have set, hvorledes Folket var bosat, og hvad de behøvede. Gud velsigne eder alle. Amen.

MENNESKET,

betragtet som et fysisk og aandeligt Væsen.

(Fra Dr. G. Hartwigs svenske Udgave af »Gud i Naturen.«)

Pragtfuldt glinser Stjernehaaren paa den natlige Himmelhvælvning, og mærkværdig er den paa Lys og Varme bydende Sol, ligesom Oceanet med sin Ebbe og Flod, den uendelige Mangfoldighed af Vækster, hvormed Jorden smykker sig, og af Dyr, som paa dens udstrakte Flade fryder sig ved Livets gode Gaver — men endnu mere mærkværdigt er dog Mennesket. Thi uden at kende sin egen Storhed, drage Himmellegerne sine lysende Baner gennem det umaadelige Verdensalt, Solen ved ikke, at utallige Tilværelser uden den ville synke i Nat og Dod. Oceanet har ikke noget Begreb om sin vilde majestætiske Herlighed, Blomsten dufter uden at ane sin egen Vellugt, og Dyret kender kun Øjeblikket for dets Lidelser og Glæder, — men Menneskets Blik gennemtrænger alle Rum og Tider, dets Tanker omfatter hele Verden og opstiger til den Hojstes Trone, hvorfra alle disse Undere udgaar.

Men ikke nok med, at Mennesket opfatter hele den uendelige

Yderverden i alle dens krydsende Baner og Omvekslinger; det trænger ogsaa ind til sin egen Sjæls Hemmeligheder med en lysende Fakkell, lytter til alle Sjælens Bevægelser og bærer i sig den Dommer, som dommer over alle dets Handlinger og Følelser.

Et vidunderligt udviklet Organ — Hjernen — er Sædet for disse forbavsende Evner, Forbindelsesledet imellem Legeme og Sjæl, imellem den materielle, den ydre og den indre Verden. Her troner Villien, hvis Befalinger med elektrisk Hurtighed gennemflyver hele vort Legeme eller med urokkelig Bestemthed kontrollerer vore Tilbøjeligheder; Hukommelsen, som fremstiller Minder fra længst forsvundne Dage for vor Tanke; Fantasien, som forskonner vor Tilværelse med sine evig vekslende Billeder; Forstanden, som forskende trænger sig ind i Fænomenernes inderste Natur og forbinder Virkning med Aarsag, og endelig Følelsen med dens tusinde Lidenskaber og Sindsbevægelser.

Hvor lille er ikke Hjernen, — og hvor stort er ikke Omraadet for dens Virksomhed! Af hvor mange Tanker, Forestillinger og Følelser gennemkrydses den ikke blot i Lobet af en eneste Dag. Ligesom over Oceanets Skod, Solskin og Skygge, Storm og Vindstille evigt skifter, idet den spejlblanke Flade udbreder sig, og den ene Bølge hæver sig over den anden — saa veksler det ogsaa uden Ro og Rast indenfor dette aldrig hvilende Organ, i hvilket guddommelige Kræfter og det reneste Stræb efter Lys og Sandhed er indbefattet i en evig Strid med de forfærdeligste Lidelser og de usleste Begær.

I Hjernen udklækkes de afskyeligste Forbrydelser og de forskrækkeligste Misgerninger, her spinder Morderen sine Planer, hvorledes han skal tildele det doende Dolkestik, uden at Ugerningen vil falde tilbage paa ham selv; her overlægger Bagtaleren, hvorledes han sikrest vil kunne tilintetgøre sit Offer; men her er ogsaa som en Newtons rene Sjæl overvejer de Love, hvilke ordner Himmellegemernes Kredsløb, som en Shakespeares Geni udbreder sine forunderlige Vinger, for paa Scenen at fremstille for os Billeder af hele Menneskeheden, som Stephanson, den store Omstyrter, udtænker det brusende Lokomotiv, hvilket ubarmhjertigt vil forjage Middelalderens sidste spøgende Fantomer fra deres inderste Lønkamre, som en Sokrates svinger sig op til den højeste Dyd, som med et Ord Menneskehedens Konger smede Vaaben for at gaa i Spidsen for sine Medmennesker paa Retfærdighedens og Sandhedens forædlende Vej.

Hvem kan vel skildre den Lyksalighed, som har sit Sæde i den lille menneskelige Hjerne; men hvem kender ogsaa den navnløse Elendighed, den tilintetgørende Fortvivelse, den nagende Anger og den dybsindige Smerte, som der tager sit Sæde, formorker Solens Lys og med natlig Sky bedækker Naturens blomstrende Ansigt.

Et Organ, der er saa mærkværdig udrustet til at omfatte alt fra det højeste til det laveste, Himlen og Helvede, kan nok fortjene Navn af en Verden i det smaa — men ligesom de kostbareste Kar i Reglen er de skrobeligste, saaledes er ogsaa en Ubetydelighed i Stand til at odelægge dette Skabelsens Mesterværk.

Midt under sine mest ærgerrige Planer, sin Fantasis højeste Flugt, sine dybeste Spekulationer og sin Veltalenheds mest brændende Stromme, træffes Statsmanden, Digteren, Filosofen eller Taleren af et Slagtilfælde — og forsvunden er nu denne vidtomfattende Politik, denne glødende Indbildningskraft, denne erfaringsrige Visdom og denne Ordets fortryllende Magt, som gjorde sine højt begavede Ejere til Genstand for almen Beundring; thi om end Doden ikke øjeblikkelig vil fordre sit Offer, bliver dog de aandelige Evner svækkede, og den misundelsesværdige tilbringer nu sit Liv kun som en Genstand for Medlidenhed. Ved Siden af Menneskets Storhed viser ogsaa dets Svaghed sig i det klareste Lys, og dersom dets umaadelige Overlegenhed over Dyret og dets ophøjede Stilling som Herre over den synlige Skabning skulde forlede det til Hovmod, vil det atter lære Ydmyghed, naar det betænker, hvor hurtigt et Stød, en Rystelse eller Sprængningen af et lille Blodkar kan styrte det ned fra Højdepunktet af dets aandelige Liv.

Vi ved med fuld Bestemthed, at Hjernen er det legemlige Organ for vore aandelige Evner, — men den indre Mekanisme af dette vidunderlige Værksted er os ganske ubekendt. Vi vide, at fra Fiskene og Krybdyrene igennem den lange Række af Fugle og Pattedyr op til Mennesket se vi Hjernen tiltage i Masse, Vindinger og anatomisk forskellige Dele, samtidig med at Aandsevnerne vokser, — dog naar vi sammenligner Orang-Utangens Hjerne med Menneskets eller Menneskenes Hjerne indbyrdes, finder vi ingen materielle Oplysninger, der kan tjene til at forklare os Aarsagerne til den umaadelige intellektuelle Forskel, der findes imellem disse saa forskelligt begavede Væsener, og endnu er det ikke lykkedes nogen Forsker at anspore Villien, Fantasien, Forstanden eller Sindets Beskaffenhed i deres inderste Kamre eller at udgrunde den inderste Bygning af vor Sjæls Tempel.

Dissektionskniven viser os ingen paafaldende Forskel imellem den store Tænkens og Hverdagsmenneskets Hjerne, Kemikeren skelner de samme Bestanddele hos begge, og under Mikroskopet viser der sig kun hos begge en sand Labyrinth af fine Traade eller Rør og Smaaceller. Saa sikkert bevarer Hjernen sine Hemmeligheder, at Mennesket maaske snarere vil udgrunde Universets Bygning end Sammensætningen af det gaadefulde Organ for dets Tænkning.

Hjernen, der omslutes af Hjernekasen og indenfor denne omgives af Senhinden og flere finere Hinder, modtager Indtryk-

kene fra Yderverdenen igennem Nervernes beundringsværdige Telegrafsystem, hvis fine Traade forgrener sig igennem hele Legemet og dels som trofaste Meddelere bringer Underretning om, hvad der foregaar udenfor, og dels som punktlig Tjenere fuldbyrder de fra Hjernen udgaaede Befalinger. De Nerver, som leder ydre Indtryk til Hjernen, kaldes Sansenerver, og af disse behersker Synsnerven det videste Omraade.

Hvor fin, hvor fuldendt er ikke Øjets Bygning, Næthinden er et sandt Tryllespejl, paa hvis lille Flade et milevidt Landskab kan afmale sig med dets utallige Enkeltheder. Igennem det stærkt formindskede Billede tilegner vor Aand sig et tydeligt Indtryk af den store Virksomhed og træder paa en vis Maade ud i den vide Natur, hvis Skønhed opfylder den med Beundring. Hvor utrætteligt er ikke det sunde Øje. I hele Timer kan det ene Billede efter det andet glide forbi det, uden at det taber sin skarpe Opfattelsesévne eller sikre Blik.

Hørenerverne er udrustet paa en anden, men ikke mindre mærkelig Maade end Synsnerverne. De trænger paa hver Side ind i en Hulhed af Hovedskallen, der danner et haardt og fast Gemme for et beundringsværdigt Apparat, som af enhver Svingning i Luften sættes i en tilsvarende Bevægelse.

Ligesom Synsevnen i sin Udbredelse paa Næthinden frembyder os et Tryllespejl, i hvilket Naturen afmaler sig i hele sin Farveglans, saaledes aabner Høreevnen os Tonernes Rige. Hørelsen er en Hovedbetingelse for vort naturlige Meddelelsesmiddel, Talen, og maa derfor betragtes som vor vigtigste Sans. Det er ogsaa den, vi har at takke for, at de bølgende Luftsvingninger, der opstaar ved Sang eller ved et Orkestres Instrumenter, fremkalder en Fylde af harmoniske Indtryk hos os og uvilkaarligt stemmer os snart til Glæde eller Vemod og snart til Andagt eller krigersk Begejstring. Ogsaa her maa vi med Forbavselse beundre dette Organs Fuldkommenhed, hvilket har Evner til at give saadanne Indtryk og i evig Ungdomsfriskhed overlade en Beethovens eller Mozarts Skabelse til den senere Efterverden, ligesom om de umiddelbart var udgaaet fra den store Mesters Geni.

Lugtesansen har sit Sæde i Næsen, hvis Form og Fasthed betinges af Næsebenet og Næsebrusken. Ved Lugten kan der blot iagttages Legemer, som er i Stand til at antage Luftform. Det er forbavsende, hvor overordentlig smaa Masser der kan skelnes ved denne Sans. Bringes man et lille Gran Moskus ind i et Værelse, lugter man det snart i hele Huset, uden at man paa den fineste Vægt er i Stand til at paavise, at en nok saa lille Del deraf har forflyttet sig. Det er ogsaa bekendt, at vi kan lugte Røgen fra et Baal eller fra en Hytte i hele Miles Afstand. Næsen er kort sagt en meget vigtig Sans, da den underretter os om Tilstedeværelsen af mange Ting, som det vilde være os aldeles umuligt at opdage paa nogen anden Maade.

Smagen har navnlig sit Sæde i Tungen, hvis Hovedmasse be-
staar af meget bevægelige Muskler og tjener til at vende Føden
med i Munden, til at synke med og til at frembringe flere af Ta-
lens Lyde ved at forandre Mundhulens Form. Endvidere tjener
den til Føle- og Smagsorgan.

Imedens Organerne for Syn, Hørelse, Lugt og Smag bringer
Hjernen Meddelelser fra Yderverdenen igennem enkelte Nerve-
par, som udbreder sig i enkelte forholdsvis meget smaa Organer,
er Følesansen udbredt over alle Dele af Legemet og har sit Sæde
i de smaa af Overhuden dækkede Folevorter, i hvilke Hudner-
vernes fineste Forgreninger ender.

Til at modtage Indtryk og Følelse i Ansigtet samt i Mund-
hulen og i Næsehulerne udgaar der, ligesom til de omtalte
Sanseorganer, to Nervestammer umiddelbart fra Hjernen og ud-
breder sig med en Masse overordentlig fine Forgreninger over
alle Ansigtets Dele. Til alle Dele af Legemet gaar Folenervernes
Vej gennem Rygmarven, hvis bagerste Del de danner, idet de
som en tyk Snor loper ned fra Hjernen gennem den af Hvirvel-
stotten dannede Rygmarvskanal. Imellem ethvert Par Hvirvler,
saavel af Halshvirvlerne som af Ryg-, Lænde- og Bækkenhvirv-
lerne, udsender Rygmarven en Nervestamme til hver Side, som
spalter og forgrener sig for at forsyne enhver af de nærmeste
Legemsdele med Folenerver. Paa Steder, hvor en større Finhed
i Følelsen er mindre nødvendig eller vel endog snarere vilde
være mere til Skade end til Gavn, som f. Eks. paa Ryggen, er
Folenervernes Traade sparsommere fordelt, eller ogsaa fattes de
ganske som i mange indre Legemsdele. Deres Udbredelse finder
især Sted i Huden, hvor de ikke alene tjener os ved Berøring at
skaffe os Kundskab om mange fysiske Ejendommeligheder ved
de ydre Genstande — saasom om deres Fasthed og Vægt samt
om Beskaffenheden af deres Overflade, — men ogsaa som tro-
faste Vogtere beskytter os mod tallose Beskadigelser. Thi hvor
ofte vilde vi ikke lide slem Overlast, naar ikke Folenerverne i
Huden meddelte Hjernen et advarende Indtryk af Smerte.

Saaledes sætter Sanserne os paa en i Sandhed forbavsende
Maade i Forbindelse med den os omgivende Natur; men Hjernen
skal ikke alene modtage Indtryk, den skal ogsaa være i Stand til
at sætte vore Lemmer og Ansigtsmuskler i Bevægelse, — og dette
vigtige Hverv sker ligeledes ved Virksomheden af særegne
Nervetraade, Bevægenerverne, som dels træder frem af forskel-
lige smaa Aabninger ved Grunden af Hjerneskillen, dels træk-
ker sig ned gennem Rygmarven, hvis forreste Del de danner.
Fra denne udgaar de til begge Sider paa samme Maade som
Folenerverne i et og tredive Par, der straks efter deres Udtræ-
delse blander sig med de tilsvarende Folenerver og danner en
sammensat Nerve, som udsender sine Grene i Musklerne eller i
Huden paa Legemet eller Lemmerne. Ethvert af Ryggens Nerve-
par har saaledes to Rodgrene, en Føletraad og en Bevægetraad,

og hver Rod er sammensat af et stort Antal selvstændige Traade. Følenerverne, som er bestemt til at lede Indtryk til Hjernen, og som aldeles ikke er i Stand til at udføre dens Befalinger, udbreder sig især i Huden, hvorimod Bevægenerverne, som er bestemte til at meddele Befalinger fra Hjernen, og som aldeles er blottet for Følelse, udelukkende ender i Muskler for paa Hjernens Bud at bevirke disses Sammentrækning eller Slapelse.

Enhver Nerve har saaledes sin særlige Bestemmelse, og den helbringende Indflydelse af Arbejdets Deling har aldrig vist sig tydeligere end i vort Legemes Økonomi. Hvilken forfærdelig Forvirring vilde der ikke opstaa, dersom Synsnerverne f. Eks. kunde meddele Indtryk af Følelser, og dersom Bevægenerverne ogsaa kunde smage og Horenerverne lugte! Men enhver lille Nervetraad i Legemet, og der findes utallige, har kun een eneste Økonomi at udføre.

Synsnerven modtager kun Indtryk af Lys, og det er bekendt nok, at man ved et voldsomt Slag eller Stød paa Øjet synes at kunne se Gnister; Horenerven kan kun høre, og et lille Insekts Kravlen eller Spring paa Trommehinden lyder derfor som høje Knald eller Skud; paa samme Maade kan Lugtenerverne kun lugte, Smagsnerverne kun smage, Følenerverne kun føle og Bevægenerverne kun frembringe Bevægelser. Overskærer man det bagerste Led af en Rygmarvsnerve, taber den Del, som den forsynede med Nervetraade, al Følelse, — man kan stikke den og berøre den med en gloende Naal; det føles ikke, men Musklerne kan endnu sammentrække sig ved Bevægenervernes Virksomhed, naar Hjernen byder det. Overskæres derimod den forreste Rod, saa lammes den Del af Legemet, hvori Nerven forgrener sig, hvorimod Følelsen forbliver usvækket.

Saaledes erholder Hjernen altid den nojagtigste Kundskab om, hvad der tildrager sig i den ydre Verden; thi enhver Budbærer forretter blot sit bestemte Hverv. Hjernen løber derfor ikke i Fare for at forglemme det ene for det andet, hvilket vilde blive Tilfældet, om Rollerne ikke var med saadan Omhu fordelt. Med samme Sikkerhed og Hurtighed bliver ogsaa Hjernens Befalinger udført, thi enhver af Bevægenerverne har sin egen bestemte Virkekreds, for hvilken den alene bekymrer sig, og tillige er fuldstændig bekendt med, hvad den har at gøre. Ingen Konge har mere paalidelige Ministre og Tjenere end Hjernen, og naar vi betænker, hvorledes de utallige Nervetraade i hele Legemet alle løber sammen til den for at meddele den Underrettelser eller indhente dens Befalinger, — og hvor bestemt og harmonisk alt dette foregaar, og hvorledes Sjælen troner i den, sammenbinder de modtagne Indtryk til Tanker og sidder der ligesom en Dommer over Verden og over sig selv, — da fremstiller Hjernen sig for os som det mest ubegribelige og mærkværdigste af alle Skabelsens ubegribelige Undere!

Alle Legemets Nerver staar dog ikke under Hjernens umiddelbare Herredømme; ikke alle lyder dens Befalinger eller meddeler den tydelige Indtryk. De saakaldte vegetative Funktioner — Fordøjelsen, Blodets Kredsløb, Kirtelafsondringerne o. s. v. — ledes af et eget Nervesystem, Gangeliesystemet, der vel ogsaa staar i Forbindelse med Hjernen, men dog til en vis Grad er uafhængigt af denne og opfylder sin vigtige Bestemmelse, uden at vi mærker det, og uden at vi er i Stand til at konstatere dets Virksomhed. Vi føler ikke i sund Tilstand, at vi fordøjer, vi kan ikke bringe vort Hjerte til at standse, vi aander uden at skænke denne Proces nogen Opmærksomhed, og Leveren fortsætter sin Virksomhed, uden at vi mærker det. Dette er aabenbart en højst hensigtsmæssig Indretning; thi hvorledes skulde vi have faaet Tid til at arbejde paa vor aandelige Udvikling, dersom Hjernen ogsaa skulde have styret Legemets indre Økonomi?

Men saa snart der indtræder en sygelig Tilstand, vaagner Hjernens slumrende Bevidsthed om det vegetative Livs Organer — da føler vi Smerter i de indre Dele, om hvis Tilværelse vi ellers kun har en dunkel Fornemmelse, og faar derved et Vink om, at Legemets beundringsværdige Urværk er kommen i Uorden, og at det er paa Tiden at forunde den angrebne Organisme Ro eller at søge Lægehjælp.

Saaledes viser hele Nervesystemet sig, ogsaa i denne Henseende, som et af Skaberen fuldkomment Mesterværk — saasom den hensigtsmæssigste og herligste Mekanisme, hvilken kun en Gud kan opfinde.

Til Trods for sin Hjernes Overlegenhed vilde Mennesket have været et i hele sin Bygning aldeles forfejlet Væsen, dersom dets Lemmer ligesom Dyrenes alene havde været indrettet til at bevæge sig, klatre eller grave med, eller til Angrebs- eller Forsvarsvaaben. Thi da Mennesket var udrustet med større aandelige Evner og bestemt til at være Hersker over hele Jorden, maatte det ogsaa udstyres med de nødvendige legemlige Midler til at sikre sig Herredømmet, og derfor ser vi, at imedens alle fire Lemmer hos Dyrene kun tjener til Bevægelsesredskaber og undertiden tillige til Vaaben, er Forlemmerne hos Mennesket unddraget denne lavere Bestemmelse og bygget paa en saadan Maade, at de er skikket til at udføre Forstandens Bud.

Mennesket er ved sin nøgne Hud forsvarsløst udsat for Vej og Vind, for Hede og Kulde, men dets kunstfærdige Hænder erstatter det rigeligt denne Mangel, thi de spinder og væver en Mængde Tojstoffer, som det oven i Købet pryder med alle Regnbuens Farver for at forene det nyttige med det behagelige. Dets svage Arm er ikke i Stand til at kæmpe med Skovens vilde Dyr, men med sikker Haand udskyder det den dræbende Pil eller sender den fjerntammende Kugle igennem Luften. Det svømmer kun ufuldkomment, men behersker dog alle Fisk og Pattedyr i Havet, forfølger dem til deres fjerneste Tilflugtssteder,

rammer dem med den drøbende Harpun og fanger dem med Medesnøren eller i Garn. Det har ikke Muldvarpens Gravefodder, men trænger dog med sine kunstige Gange dybt ned i Jordens Skod og gør sig til Herre over dens skjulte Skatte. Med Spade og Plov dyrker det Jordens Overflade og bringer Marken til at yde en rigelig Afgrøde. Forgæves spærrer Floder og Bjerge Menneskets Vej, det bygger sine Broer over den rivende Strøm og sprænger Tunneler gennem den haarde Granitklippe. Ikke en Gang den mægtigste Urskov kan gøre det Jordbundens Besiddelse stridig; med sin skarpe Økse og Sav fælder det de højeste Træer og styrter deres stolte Kroner i Støvet.

Den samme Haand, som hjælper det til denne Magt og dette Herredømme, aflokkes Strengen de skønneste Toner, tryller alle Naturens Billeder paa Lærredet og bringer den raa Marmorblok til at antage en Apollos Guddomsskikkelse eller en Venus's ideale Skønhed.

Allerede ved Menenskets legemlige Dannelse finder vi, at det udmærker sig foran alle øvrige Skabninger, men endnu mere ved Sjælens uendelige Fortrin. Dyret besidder upaaviselig til en vis Grad Hukommelse, Forstand, Dømmekraft, ja endog en vis Kombinationsgave, men hvor langt staar endog det mest intelligente Dyr ikke tilbage for Mennesket?

Ikkun Mennesket stræber efter højere Formaal; det alene har Samvittighedens Dømtol i sit indre, det alene besidder en medfødt moralsk Lov, det alene er i Stand til Selvprøvelse og til at opbevare sine aandelige Erobringelser til deres Efterkommere, det alene kan fra den materielle Sfære hæve sig til Bevidstheden om et tilkommende Liv.

I hvilket Øjemed er der skænket Mennesket saa fortrinlige Evner, til hvilket Øjemed erholdt det, som jo dvæler paa Jorden, denne Kraft at skue ind i et lykkeligere Liv efter dette? Skulde Mennesket blot indskrænke sig til en dyrisk Eksistens, saa vilde det jo staa langt tilbage for Dyret, thi med mindre Møje er det i Stand til at forskaffe sig sin Føde; Insektet opfylder alle sine Livs Bestemmelser med samme Fuldkommenhed som Mennesket og kender derved ingen Sorger, ingen Anger, ingen Samvittigheds Bebrejdelser over en forløben Tids Forsømmelser, ingen Frygt for Guds evige Dom. Nej, Menneskets overlegne Evner anviser det en ædlere Bane og højere Pligter — og kun paa denne Vej finder det sin Tilfredsstillelse og Lykke, thi blot paa denne opfylder det Øjemedet for sin Tilværelse. Selvprøvelse, Selvforædling og Frigørelse fra Sanselighedens og Egenkærlighedens Baand — er Hovedformalet for dets Bestræbelser.

Mennesket vil evigt brænde for de høje Idealer, Gud, Fædreland og Dyd! Det vil stadig berede sig for at blive Medborgere i en bedre Verden, vemodig sørge, naar dets Svaghed leder det fra den rette Vej, og jubler af Fryd ved ethvert Trin, som det tilbagelægger paa Sandhedens og Retfærdighedens Bane.

Mennesket vil være hjælpsom, god, retfærdig — thi Retfærdighed er Guddommens fornemste Attribut, og Mennesket er aldrig mere lig Gud, end naar det bringer Retfærdigheds Offer, ligesom en uretfærdig Handling er den sværeste Byrde, som kan trykke paa dets Samvittighed.

Mennesket vil ifølge sine Evner og Kræfter berige sin Sjæl med nyttige Kundskaber, thi Kundskab er Magt, og den, som er i Besiddelse af denne Egenskab, kan ogsaa i videre Kredse være sine Medmennesker til Nytte.

Mennesket vil sluttelig ved Maadeholdenhed og Udvikling af sine Kræfter beskytte og pleje sit Legeme som en dyrebar Gave — thi et frisk Legeme er den eneste sikre Grundvold, hvorpaa en frisk Sjæls Tempel kan rejse sig i hele sin Styrke og Skonhed.

Mennesket vil med et Ord i alle Retninger stræbe efter det høje Forbillede, som det bærer i sit Skød, og som viser sig værdig for en fuldkomnere Tilstand, om hvilken det bærer Løftet i sit inderste.

HINSIDES ARSARETH. DE TI TABTE ISRAELS STAMMER.

En Fortælling af Nephi Andersen, skrevet til *Relief Society Magazine*. Fortællingen omhandler fremsatte Teorier vedrørende de ti tabte Israels Stammer.

Indledning.

I et foreliggende Dokument beretter John Bringingham:

Jeg er lige vendt tilbage fra Spitsbergen, en Gruppe af Øer, der ligger i Ishavet nord for Europa. Jeg har været udsendt dertil af et amerikansk Selskab, som har gjort forberedende Arbejder til Brydninger af Kul paa disse Øer.

Det var sent paa Aaret, før vi blev færdig med de planlagte forberedende Arbejder, og just som vi forlod Advent Bay paa vor Tilbagerejse, blev vi grebet i en Storm og drevet nord paa langs Kysten af Landstrækningen kaldet *Prince Charles »Foreland«*, indtil vi blev skruet ind mellem langsomt flydende Ismasser. I hele tre Maaneder var vi nødsaget til at drive omkring med Isen, indtil vi omsider kunde komme bort fra Ismasserne og ud i det aabne Hav. I Løbet af de tre Maaneder, vi var indeklemmt mellem Isen, observerede vi forskellige Ting, og vandt vi flere Erfaringer, som det dog ikke er min Hensigt nærmere at omtale. Kun hvad der er berørt i det foreliggende Manuskript, vil jeg mere udførligt omtale i denne min Beretning.

En Dag, da vi var sejlet tæt ind til Land, forlod vi vort lille Skib for at gøre en lille Jagttur ind over en smal Strimmel

Halvo, paa hvilken der, skønt Landstrimlen sikkert i umindelige Tider havde været hærget af Stormene, dog fandtes mange Søfugle. Til vor Forbavselse fandt vi Levningerne af en stor, havareret Flyvemaskine, og vi gravede flere af de knækkede og afbrudte Dele ud af Sneen. Mennesker eller Vidnesbyrd om, at der havde været Mennesker paa Stedet, fandtes ikke. Det var sandsynligt, at Flyvemaskinen ganske nylig var styrtet ned. Vi fandt noget Haandværkstøj og en Kasse, i hvilken der fandtes Fodelevninger, og vi fandt ligeledes en lille Pakke, der var beskyttet af et Omslag af Olietøj, som Vandet ikke kunde trænge igennem. Vi bragte nogle af disse Ting tilbage til Skibet, og da vi aabnede den lille Pakke ved Skinet af Kahytsslampen, fandt vi et oprullet Manuskript, skrevet paa almindeligt Papir. Den første Del af Manuskriptet var ikke saa tydeligt at læse som den sidste Del, da Blækket, der havde været benyttet ved Skrivningen, var falmet. Vi læste Manuskriptet omhyggeligt igennem, mens vi opholdt os paa vort lille Skib. Ofte maatte vi paa Grund af omdrivende Isflager eller paa Grund af Modvind næsten ligge stille, saa der ikke var meget for os at gøre, og jeg paabegyndte Nedskrivningen af Manuskriptets interessante Indhold paa Skibspapiret. Jeg nedskrev Manuskriptet ordret, hvor dette var muligt. Jeg rettede paa Stavefejlene og de forekommende grammatikalske Fejl i Sætningsbygningen, men ellers kopierede jeg Manuskriptet saa nøjagtig ordret som muligt, saa at min Afskrift med Berettigelse kan kaldes et Duplikat af Originalen.

Mens jeg udførte dette Arbejde, blev paa Grund af Manuskriptets Indhold min gamle Kærlighed til Bibellæsning paany vakt til Live. Jeg havde tidligere været meget interesseret i at læse visse historiske Afsnit af Bibelen, og idet jeg kopierede Manuskriptet og overvejede Beretningerne, som jeg her gengiver, besluttede jeg mig til paany at studere visse historiske Beretninger i Bibelen og visse profetiske Udtalelser om, at Efterkommerne af de tabte Israels Stammer i de sidste Dage skulde vende tilbage fra det »nordlige Land«, hvortil deres Forfædre var indvandret efter deres Bortforelse fra Israels Rige til Landet »hinsides Eufrates« af Assyrerkongen Salmanasser.

De jodiske Historieskriveres og Profeternes Udtalelser vedrørende de ti Stammers Bortrejse fra Assyrien til et fjerntliggende nordligt Land og dette israelitiske Folkefærds Tilbagevenden fra dette nordlige Land i de sidste Dage, forend Kristi anden og herlige Tilkommelse til Jordan for at oprette et tusindaarigt Fredsrige for hans trofaste Pagtens Folk, burde være af Interesse for alle, som ønsker at lære Guds Forjættelser at kende. En vigtig Profeti vedrørende de ti Stammers Tilbagevenden fra det »nordlige Land« blev udtalt af Jeremias (Jer. 31: 8—12).

Nogle Oplysninger i det 13. Kapitel af 2. Esras Bog, en af de

kun sjældent trykte apokryfiske Boger, fangede særlig min Opmærksomhed, idet jeg forstod, at Kapitlet omtalte de ti Stammer; og fra dette Kapitel tog jeg Navnet »Arsareth«, som jeg har givet denne Fortælling.

Vi læser:

»Og i Henseende til, at du saa, at han (Gud) indsamlede et andet, fredeligt Folk: dette Folk er de ti Stammer, som var fort bort som Fanger fra deres eget Land i Kong Hosias Tid, hvilket Folk Assyrekongen Salmanassar tog til Fange og forte hinsides Floden, og de blev saaledes bragt ind i et andet Land.

Men de besluttede iblandt sig selv, at de vilde forlade Hedningernes Mangfoldighed og gaa frem til et fjernt Land, hvor intet Menneske for havde levet, for at de i et saadant fjernt Land kunde overholde de Lovanordninger, som Gud havde givet dem, og som de ikke havde holdt i deres eget Land.

Og de gik igennem Eufrates Floden, hvor den var snæver. Thi den mægtige Gud viste dem Tegn og holdt Vandet tilbage fra Flodens Udspringskilder, indtil de var gaaet over.

Det var en stor Rejse, der forestod dem gennem Landet, og som vilde vare et og et halvt Aar, og Landstrækningen kaldtes »Arsareth«.

Og de skal forblive der indtil den sidste Tid, og naar de kommer tilbage, skal Gud igen holde Vandløbene tilbage, saa de kan gaa gennem Flodlejet. Disse Ting begrunder, at du saa, at Folket var et stort, fredeligt Folk.«

Jeg ved, at man har spekuleret meget over, hvor de saakaldte ti Stammer lever, og jeg spørger: Hvorfor kan ikke denne Skildring i anden Esras Bog betragtes som et godt Svar paa Spørgsmaalet?

I vil maaske sige: Sagde Kaptajn Cook ikke, at han naaede Nordpolen, og sagde ikke Lojtnant Peary det samme, og der var dog ingen af disse Mænd, der har berettet det mindste om at have stødt paa hvide Folk nær Nordpolen eller paa Levninger af Israels ti tabte Stammer.

Dette er sandt; men er der ikke desto mindre en Mulighed for, at hvad Hovedpersonen i John Bringingshams Dokument, Lon Merton, beretter, er sandt? Hvis Læseren vil undersøge et Kort over Polaregnene, paa hvilket der er angivet de forskellige Steder, Opdagelsesrejsende har naaet til, saa vil det ses, at der endnu er et meget stort Omraade mellem Nordpolen og den nordlige Kyst af Sibirien, der endnu ikke er undersøgt. Dette Omraade er Tusinde engelske Mile bredt eller mere, og maaske der paa dette Omraade kunde findes Land, paa hvilket de omtalte ti Stammers Efterkommere befinder sig. For øvrigt maa Læseren tage John Bringingshams Beretning for, hvad den er værd. Den fremsætter i hvert Fald hans bestemte Opfattelse.

I Forbindelse med, hvad jeg allerede har sagt, ønsker jeg at sige en anden Ting: Den store Verdenskrig er overstaet, men Strid og Uenighed hersker dog endnu blandt Menneskene i Verden som Følge af den almindelig herskende Ugudelighed i Samfundet, og kunde det ikke tænkes, at hvis det er Sandhed, at en stor Del af den saakaldte civiliserede Verden er modnet til Ødelæggelse, der da holdes et Folk i Beredskab, som er blevet moralsk styrket og blevet uddannet og udviklet ved under fattige Kaar i en længere Tids-Periode at have levet deres Liv og udført deres Arbejde i Nordpolsegnene, adskilte fra dem, der er i Besiddelse af verdslige Rigdomme, og som lever et overdaadigt Liv? Jeg siger, er dette ikke meget muligt, ja endog sandsynligt?

(Fortsættes i næste Nummer).

DAVIDS 19. PSALME.

Himlene forkynder hans Ære, og den udstrakte Befæstning forkynder hans Hænders Gerning.

En Dag udgyder sin Tale til en anden, og en Nat kundgør den anden sin Vidskab.

Der er ingen Tale og ej Ord, med hvilke deres Rost ej er hørt.

Deres Maalesnor er udgangen over al Jorden og deres Ord til Jorderiges Ende.

Herrens Lov er fuldkommen, den vederkvæger Sjælen; Herrens Vidnesbyrd er trofast, det gør den vankundige viis.

Herrens Befalinger er rette, de glæder Hjertet; Herrens Bud er rent, det oplyser Øjnene.

Herrens Frygt er ren, den bestaar evindeligt; Herrens Domme er Sandhed, de er alle retfærdige.

De er kosteligere end Guld, ja, end meget fint Guld og sødere end Honning og Honningkage.

Lad min Munds Ord og mit Hjertes Betænkning være til Behag for dit Ansigt, Herre, min Klippe og min Genløser.

INDHOLD:

Tale af Præs. Anthon H. Lund 33	Hinsides Arsareth..... 45
Mennesket 37	Dauids 19. Psalme 48
